

נפרדים מרב שמואל אוייערבך

רק שלשה
חדשים חלפו
מן היום המר
והנמר-
מוצאי שבת
זכור, עת
התפשטה

הבשורה הקשה על סלוקו הפתאומי
של איש האלקים, הגאון האדיר ראש
הישיבה מרן רבי שמואל אויערבך
זצוק"ל. הלב מאן להאמין, ושמחת ימי
הפורים המתקרבים הוסבה ליגון ולאבל.

אף עין לא נותרה יבשה עת עבר מסע
הלוייה ההמוני ברחובות שערי חסד
בואכה הר המנוחות, אלפי תלמידים
קרועי בגדים הזילו דמעות כמים על
רבים האהוב, אביהם ומורה דרכם, אלפי
אנשים שבורי לב ומסכנים שקבלו צרי

ונחם בבית הקטן שברחוב אבן שפרוט,
הם שהרגלו לבוא מפעם לפעם לקבל
אזן קשבת ומלות תנחומים אצל רבנו
הגדול, הלכו שפופים וממאנים להנחם.

כבה האור הגדול, נדם הלב הפועם,
המצר בצער הזולת, המבין והמנחם,
תמה סברה, פסק העיון, תורה תורה
חגרה שק, וכל בית ישראל יבכו את
השרפה.

ואנו הקטנים, ננסה ללמד מעט מארחות
המופת שהותיר לנו, ננסה לגעת בשולי
האדרת ולקחת משהו מן המשהו על
מנת להמשיך את תולדותיו- אלו מעשיו
הטובים.

ויהי רצון שיבלע הפנות לנצח ונזכה
בקרוב ממש לביאת גואל צדק עת יקומו
וירוונו שוכני עפר במהרה בימינו אמן.

מרז
גאון הדור

מָרָן גֵּאוֹן הַדּוֹר

עֲשָׂרִים וְחֲמִשָּׁה סְפוּרִים מִמִּסְכַּת חֵייו
הַמְּפֹלָאָה שֶׁל מָרֵן רֹאשׁ הַיְּשִׁיבָה
גֵּאוֹן הַדּוֹר

הרב שמואל אויערבך זצוק"ל

בְּלווי אִיוּרִים מְרִהִיבִים וְאוֹתֵנְטִים

מאת הרב אברהם אוהיון

ציורים: שרה קונופניצקי

עריכת לשון: שאול עובדיה פתיה

תָּכֵן עֲנִינִים

- 8 שְׁמַחַת תּוֹרָה- מִהִי?
- 10 עַת סְפּוּד וְעַת רְקוּד
- 12 כָּל יְהוּדִי הוּא מִיָּחָד!
- 14 גַּם זֶה נִגְזַר מִלְּמַעְלָה!
- 16 עֲתוּי מִדִּיק
- 18 מִנְחָה עִם מְרִאוֹת אֱלֹקִים
- 20 לְצֵאת יְדֵי כָּל הַשִּׁטּוֹת
- 22 אוֹהֵב לְתוֹפֵף
- 24 שְׁעוֹר לְחִילוֹת!?
- 26 אֲבוֹה דְּשִׁמוּאֵל
- 28 כְּבוֹד אָב בְּשֵׁלֶג וּבְשָׁרָב
- 30 כְּדוֹר בְּשִׁבִּיל מְחִילָה
- 32 "בְּכָל מִמוֹנָךְ"
- 34 לְהִתּוֹכַח עִם מְלֶאכֶה?
- 36 אֵשׁ קִדְשׁ
- 38 שְׁלִיטָה עֲצָמִית בְּכָל מָצֵב
- 40 שְׁלֵשָׁה לְבָבִי וְלֹא יוֹתֵר
- 42 מִנְחָם לְבָבוֹת שְׁבוּרִים
- 44 הַתְּמִדָּה גַּם בַּחֲשָׁךְ!
- 46 תִּימְנִי לְעֶרֶב אֶחָד
- 48 אֲלוֹף בְּרָגִישוֹת
- 50 חֲבִיבוֹ שֶׁל הַחֲזוֹן אִישׁ
- 52 בְּזָכוֹת הָאֲחוֹר
- 54 מִגִּיעַ אוֹ לֹא מִגִּיעַ?
- 56 מִי דוֹפֵק בְּדִלְתָּ?

עריכת לשון:
שאול עובדיה פתיה

הגהות לשון וניקוד:
יהודית הירשמן

הגהות לשון ותוכן:
הרב מאיר ארלנגר

ציורים:
שרה קונופניצקי

ציור כריכה:
אלישע כץ

עימוד ועיצוב:
מירי פלקסר

ניהול גרפי:
אברהם אוהיון

©
כל הזכויות שמורות

נדפס בישראל ניסן תשע"ח
אין להעתיק או להפיץ ספר זה
או קטעים ממנו בשום צורה
ובשום אמצעי אלקטרוני או מכני
לרבות צילום והקלטה
ללא אישור בכתב מהמוציא לאור

Printed in Israel

**להזמנת כל ספרי
הרב אברהם אוהיון
ולמשלוחים
בכל רחבי הארץ:**

050-4164-500

4164500@gmail.com

בעצומו של יום הכפורים של שנת תרצ"ב נולד בן בכור לגאון רבי שלמה זלמן אויערבך, ראש ישיבת קול תורה. ויקרא שמו בישראל שמואל, כבר מילדותו נפדה בו יכלת התמדה מפלגה, גאונות ואהבת התורה, וכאשר כל בני גילו היו יוצאים להשתובב בחוץ - נותר שמואל הקטן מול ספריו, כשרק התורה ממלאת אותו בספוק ובאשר. אביו הגאון שראה את אהבתו הרבה לתורה - לא מנע ממנו לשבת עד השעות המאוחרות בלילה ולשקד בה כאות נפשו.

בילדותו למד בתלמוד תורה עץ חיים, בנערותו המשיך ללמוד בישיבת עץ חיים ושם נקשר בעבודות של אהבה לרבו רבי איסר זלמן מלצר זי"ע, כבר אז נודע שמו של הנער בעולם הישיבות כאחד מגדולי המתמידים שער הקדש נתברכה בהם. כל ימיו היה קשור בעבודות של אהבה לאביו הגדול רבי שלמה זלמן זצוק"ל, עמו היה מתפלפל בעמק העיון והסברה, וינק ממנו את ההצמדות לאמת ללא פשרות.

עוד לפני הגיעו לגיל עשרים סיים את הש"ס בעמק ההבנה והעיון, שכן שמע מפי אביו שאינו דומה למוד של לפני גיל עשרים לזה שלאחריו שכן בגיל צעיר נתפס הלמוד ונצרב במח האדם יותר מאשר בבגרותו, ועל כן השתדל והתאמץ עד כלות הכחות עד שזכה לסיים את הש"ס בעמקות. לאחר נשואיו לרבנית רחל לבית פקשר עבר ללמוד בישיבת קול

תורה בראשות אביו הגאון, שם המשיך לעלות ולהתעלות בכל מכמני התורה. ולהרביץ תורה לתלמידים בעמק העיון והסברה.

בחדש איר בשנת תשמ"ב הקים את ישיבת מעלות התורה, ועד יומו האחרון שמש בה כראש הישיבה, כמגיד שיעור, כר"מ, כמשגיח וכאב מסור לתלמידיו הרבים, ששתו בצמא את שיעוריו העמקים, והשיחו בפניו את כל קשייהם ולבטיהם, רבי שמואל שמש להם כעמוד אש ההולך לפניהם יומם ולילה, מלווה את צעדיהם ודואג לכל צרכיהם. למרבה הצער לא זכה רבי שמואל אויערבך לזרע של קימא, אולם את כל חיו הקדיש למען תלמידיו כבניו ולמען כלל ישראל.

רבי שמואל זצוק"ל היה פקי עצום בנגלה ואף בנסתר, היה עוסק אף בקבלה וזכה ליצק מים על ידי המקבל רבי מרדכי שרעבי זצוק"ל, כן היה נוהג לעין ב"ספרא דצניעותא" וללמד את פרושי האר"י הקדוש והגאון מוילנא, תוך שהוא פורץ בבכי מפעם לפעם.

כלו היה רגש של קדשה בעבודת ה', והיה דבוק בקונו בכל נימי נפשו. ידועה היתה התבטלותו המחלטת כלפי שמאי בעת עמדו בתפלה, אז היה נפר ביראתו הקודמת לחכמתו, כשהוא נצב כעבד לפני רבו, בתפלת עמידה שנמשכה שעה ארבעה, כשכל מלה נאמרת כמונה מעות, בדבקות ובכונה עצומה.

פרק מיחד באישיותו היה יכלתו להרגיש ולחוש בצער הזולת. היה מקרב ומחבב כל דבר ואמלל, ובמיחד מסר נפשו למען אלמנות ויתומים, לבו הרחום היה כואב את כאבם ובוכה את בכים, ובכל מאודו השתדל לשמח כל אדם מישראל, הכניס לביתו יתומים ושמש להם כאב ופטרון, התאמץ למען קבלתם למוסדות חנוך ולוה את חנוכם בכל פרט. בכל יום ששי היה נוהג ללכת בקביעות ולבקר אלמנות בביתן, לעודד אותן ולרומם את רוחן.

מאז פטירתה הפתאומית של רעייתו הצדקנית בשנת תש"ן עת נותר גלמוד וערירי נפרו בו תעצומות הנפש, כאשר הצדיק עליו דין שמים באהבה והשפיע את יגונו בעסוק בתורה לבדה.

בליל שבת קדש פרשת תצוה ט' באדר תשע"ח נדם לבו הטהור, והוא עלה בסערה השמימה תוך שהוא מותיר את אלפי תלמידיו ומעריציו יתומים ללא תומך ומשען, ומבכים מרה את הסתלקותו של האדם הענק שבענקים, שגלם באישיותו מלאך אלקים!

בספר שלפניכם לקטנו עשרים וחמשה ספורי מופת שמנסים לגלות ולו טפח מאישיותו הפנימית, ולגעת בשולי הגלימה הטהורה של רבנו רבי שמואל ב"ר ש"ז אויערבך זצוק"ל.

אלול תשע"ח
אברהם אוחיון

תודות

שְׂמִיחַת תּוֹרָה - מַהִי?

נ ער מתמיד ושקדן היה ר' שמואל עוד משחר ילדותו, והיה צמא לכל ידיעה בתורה כמו דג שלא מפסיק להתאוות לעוד ועוד טפות מים חיים, רגיל היה לשבת עם אביו הגדול-ר' שלמה זלמן ולהתנצח יחד בלמוד התורה, להתפלפל עם תלמידי החכמים המרבים שהתדפקו על הבית יום וליל, ולשתות בצמא את חדושי תורתם. כבר מאז היותו ילד רך בתלמוד תורה 'עץ חיים' ולאחר מכן בישיבה- נפר היה בגאונותו ועמקותו בתורה, ואף טבעי היה שגדולי המתמידים בישיבה בקשו ללמוד עמו בחברותא.

אחד הבחורים הגאונים שזכה ללמוד עם ר' שמואל בחברותא היה ר' אפרים זלניק, יחד התענגו בלמוד משתף בכל עת מצוא, בשקיעות ובהתמדה עצומה.

היה זה בהושענא רבא בבית כנסת בשערי חסד, עשרות המתפללים כבר סימו את תפלתם ואת סדר ההושענות, ועסקו באריזת ארבעת המינים בנתיקיהם, אט אט התרוקן בית המדרש, מלבד שני המתמידים של השכונה- ר' שמואל, וחברו ר' אפרים שישבו ללמוד ולהתכונן ללילה הגדול- ליל שמיחת תורה, בהתמדה מפלאה.

והנה אל בית המדרש נכנס לא אחר מאשר רבם הנערץ, ראש ישיבת 'עץ חיים', ר' איסר זלמן מלצר. שני התלמידים קמו מידי מקומם בראת כבוד בכדי לקבל את פניו, ר' איסר זלמן לא חשב להשתהות בבית המדרש זמן רב שכן היה צריך ללכת לדבר מצוה, אף בכל זאת נגש אליהם והחל להתפלפל עמם בסוגיות בהן עסקו באותה עת. שעה ארוכה התנצחו השלשה, העלו סברות ובנו מהלכים, לפתע התנער ר' איסר זלמן והביט בשעונו, שם לבו לשעה המתאחרת, ומיד קם ממקומו בחפזה תוך שהוא נפרד מתלמידיו האהובים.

בעת שעמד לצאת פנה ר' איסר זלמן ושאל את ר' אפרים היכן הוא ישהה במהלך החג והיכן ירקד הקפות, ענה לו ר' אפרים כי מענין הוא לשהות בישיבת חברון בכדי לחוש את שמיחת התורה בין מאות הבחורים ששם, ענה לו ר' איסר זלמן: "אתה- לא צריך ללכת לחוש את שמיחת תורה בחברון, כי הלמוד עם ר' שמואל הוא שמיחת תורה האמתית, ועדיף אף לוותר על ההקפות בכדי ללמוד פה.

עת ספוד ועת רקוד

י"ז בסיון תשמ"ח, שְׁרָרָה תְּקוּפָה קָשָׁה שֶׁל אֵינִתִּיפָאדָה בְּאֶרֶץ הַקֹּדֶשׁ, מְקָרִים רַבִּים שֶׁל הַתְּנַכְלִיּוֹת מִצַּד הָעֶרְבִים, זְרִיקוֹת אֲבָנִים וּפְגוּעִים. וְהִנֵּה נִחְרָדִים כָּל יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ לִשְׁמֹעַ הַבְּשׂוּרָה הַקָּשָׁה עַל הַפְּגוּעַ הַנּוֹרָא שְׁאֲרַע בְּלִילָה בְּגֵן סָאקֶר בִּירוּשָׁלַיִם, וּבּו נִרְצַח בַּחוּר יְשִׁיבָה. הִיָּה זֶה אֶחָד מִבְּחֹרֵי הַחֲמֹד בִּישִׁיבַת מַעְלוֹת הַתּוֹרָה - הַקָּדוֹשׁ ר' אֱלִיעֶזֶר שְׁלִזִינְגֶר הִי"ד שֶׁיֵּצֵא יַחַד עִם חֲבֵרָיו לַהֲתַעֲמֹק בְּסוּגִיָּה שְׁלֹמֹדוֹ בְּאוֹתוֹ הָעֶרֶב, יַחַד יֵשְׁבוּ עַל הַסִּפְסָל בְּגֵן סָאקֶר כְּשֶׁלֶפְתַּע נִגְשָׁה אֲלֵיהֶם מִחֻבְלַת עֶרְבִיָּה וּבִרְגַע קֹט קִפְדָּה אֶת חַיּוֹ שֶׁל ר' אֱלִיעֶזֶר הִי"ד. אֲבָל כְּבִד יָרַד עַל יְרוּשָׁלַיִם בְּכָלֵל וְעַל יְשִׁיבַת מַעְלוֹת הַתּוֹרָה בִּפְרָט. בְּלִוְיָה קוֹרַעַת לֵב הוֹבֵא הַקָּדוֹשׁ לְמִנוּחוֹת כְּשֶׁרַבְבוֹת מִבְּנֵי יְרוּשָׁלַיִם וְכָל בְּנֵי הַיְּשִׁיבָה הַקָּדוֹשָׁה מְלוּיִם אוֹתוֹ בְּדֶרֶכּוֹ הָאַחֲרוֹנָה.

חֲבֵרָיו הַקְּרוֹבִים מֵאֲנֻו לַהֲנַחֵם, וּמִתּוֹךְ חֲדָרֵי הַיְּשִׁיבָה נִשְׁמָעוּ בְּכִיּוֹת וְאַנְחוֹת, אֲלֹא שֶׁבְּדִיוֹק בְּאוֹתוֹ הָעֶרֶב הִיָּתָה אֲמוּרָה לַהֲעֵרֹךְ חֲתָנָתוֹ שֶׁל תַּלְמִיד נּוֹסֵף מִבְּנֵי הַיְּשִׁיבָה, חֲבֵרָם הַקְּרוֹב. תַּלְמִידִים רַבִּים חָשׂוּ כִּי הֵם אֵינָם מְסֻגָּלִים כַּעַת לְקוֹם וּלְצֹאת אֶל הַחֲתָנָה, וְכֵן הִמְשִׁיכוּ לִשְׁבֹּת בַּחֲדָרָם וּלְהִתְאַבֵּל בְּצִעֲרָה.

לְפֶתַע נִשְׁמָעוּ פְּסִיעוֹת אֲטִיּוֹת בְּמַעְלָה מִדְּרָגוֹת הַפְּנִימִיָּה, הִיָּה זֶה לֹא אַחֵר מֵאֲשֶׁר רֹאשׁ הַיְּשִׁיבָה ר' שְׁמוּאֵל אוֹיֶעֶרְבֶר, הוּא, שֶׁאַבֵּד הַיּוֹם אֶת אֶחָד מִתַּלְמִידָיו הָאֲהוּבִים כְּבִנּוֹ - חֲבִיבּוֹ ר' אֱלִיעֶזֶר, וְכַעַת נִרְאָה הִיָּה פּוֹסֵעַ בֵּין הַחֲדָרִים, נִגָּשׁ לְכָל חֵדֶר וְחֵדֶר וּבְמַלּוֹת נַחוּמִים פּוֹנֶה לְתַלְמִידָיו הָאֲהוּבִים וּמַעוֹדֵד אוֹתָם לְקוֹם וּלְהִתְאַרְגֵּן לִיצִיאָה לַחֲתָנָה, הוּא עֹמֵד וְהִמְתִּין עַד שֶׁכָּל אֶחָד מֵהֶם נִגַּב אֶת פָּנָיו הַבּוֹכִיּוֹת, הִחְלִיף אֶת בִּגְדָיו וְהִתְכַּוֵּן לִיצִיאָה.

"עַת סְפּוּד וְעַת רִקּוּד" - כֵּן אָמַר לָהֶם רַבֵּם הַנַּעֲרָץ, "הַתּוֹרָה מְנַחָה אוֹתָנוּ בְּדִיוֹק כִּיצַד וְעַד כִּפָּה לְהִתְאַבֵּל, וְכֵן גַּם מְצוּה אוֹתָנוּ מְתִי וְכִיצַד לִשְׂמֹחַ, וְכַעַת יֵשׁ לָנוּ מְצוּה חֲשׂוֹבָה לִשְׂמֹחַ וּלְשִׂמְחָה חֲתָן וְכֹלָה בַּיּוֹם נִשְׂוֹאִיָּהֶם. לְכָל דְּבָר יֵשׁ אֶת הַזְּמַן שָׁלוֹ, וְכַעַת נִדְרָשׁ מֵאֲתָנוּ לַהֲתַעֲלֵם מֵהַצֶּעַר וּלְשִׂמְחָה עִם חֲבֵרָנוּ הַקְּרוֹב".

בְּמַלִּים אֵלֻו נַחַם אוֹתָם וְהוֹכִיחַ לָהֶם עַד כִּפָּה מְנַחָה אוֹתָנוּ הַתּוֹרָה לִשְׁלֹט בְּרַגְשׁוֹתֵינוּ הַטְּבָעִיִּים וּלְעֲשׂוֹת תְּמִיד אֶת שְׁמִטָּל עֲלֵינוּ בְּאוֹתוֹ הָרִגַע.

